ΛΑΪΚΕΣ ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ

ΤΑ ΖΩΑ ΚΑΙ Ο ΚΑΙΡΟΣ

Στὸ δῆμο Οἰνοῦντος τῆς Λακεδαίμονος, προκειμένου νὰ καθορίσουν τὶς καιρικὲς μεταβολές, ἔχουν τὶς ἀκόλουθες ἐνδείξεις.

Ὅταν στὶς 29 Αὐγούστου ὁ σκύλος τοῦ σπιτιοῦ εἶνε μαζεμμένος κι' ἔχει τὸ κεφάλι του χωμένο στὰ πισινὰ πόδια, προμηνύεται βαρὺς χειμῶνας. Ἂν τὴν πρώτη βδομάδα τοῦ Αὐγούστου ὁ οὐρανὸς εἶνε συννεφιασμένος, θὰ γίνουν ἄφθονα σιτάρια. Ἂν τὴν ἡμέρα τοῦ Ἅη Δημήτρη πέση χιόνι, θὰ χιονίζη ὅλο τὸ χειμῶνα. Ἂν τὰ σκυλιά, στὸν ὕπνο τους γυρίσουν τὴ ράχη τους πρὸς τὸ βορρᾶ, ὅλο τὸ χειμῶνα θὰ ἐπικρατῆ βορηᾶς. Ἂν ὅμως κοιμηθοῦν μὲ τὴ ράχη γυρισμένη πρὸς τὸ νοτιά, τότε θάναι νοτιᾶς ὥς τὰ ἔμπα τῆς ἄνοιξης.

Τὴ χρονιὰ ποὺ τὰ βώδια μουγκρίζουν καὶ θέλουν νὰ χτυπηθοῦν τόνα μὲ τάλλο, ἔρχεται βαρὺς χειμῶνας.

Ἂν ἡ γάτα, ἐκεῖ ποὺ γλύφεται, κιττάζη πρὸς τὸ βόρειο μέρος, θὰ φυσήση βορηᾶς, ἂν πρὸς τὴν ἀνατολή, θὰ ἐπακολουθήση καλοκαιρία.

Ὅταν, τὴν παραμονὴ τοῦ Προφήτη Ἠλία, ὁ σκύλος κοιμᾶται μαζεμμένος, πιστεύουν ὅτι θἄχουν ἄσχημο χειμῶνα, ἂν ὅμως κοιμᾶται ξαπλωμένος, τότε ὁ χειμῶνας θάναι ἥσυχος.

Τὸν καιρὸ ποὺ βασιλεύει ἡ Πούλια, στὶς 21 Νοεμβρίου μὲ τὸ παληὸ ἡμερολόγιο, οἱ τσοπάνηδες τὴ νύχτα κλείνουν τὰ κοπάδια τους σὲ σκεπασμένα μαντριὰ γιὰ νὰ μὴν τὰ δῆ ἡ Πούλια καὶ ψοφήσουν.

Ἂν ὁ καιρὸς τὴν πρωτοχρονιὰ εἶνε βροχερός, μονάχα οἱ δυὸ πρῶτοι μῆνες τὸν χειμῶνα θἄχουν βροχές. Ἂν ὅμως τὴν πρωτοχρονιὰ κάνη καλὸν καιρό, ὁ χειμῶνας θάναι πολὺ ἄγριος.

Ὅταν σχηματίζεται φωτεινὸ στεφάνι γύρω ἀπὸ τὴ σελήνη, αὐτὸ εἶνε σημεῖο κακοκαιρίας.

Χειμῶνας ἐπίσης προμηνύεται κι' ὅταν τὰ «τουρκάκια» (ἡ ἀκανθυλλίδες) κελαϊδοῦν ὅλα μαζύ, ὅταν ἡ φωτιὰ ζεσταίνει ἀπὸ μακρυὰ κι' ὅταν τὰ γουρούνια μεταφέρουν μὲ τὸ στόμα τους ξυλαράκια ἀπὸ τόνα μέρος στ' ἄλλο.

Ὅσο γιὰ τοὺς μῆνες καὶ τὴν ἐπίδρασί τους στὴ γεωργία, ὑπάρχουν οἱ ἀκόλουθοι δημώδεις στίχοι :

Ἂν βρέξη ὁ Μάρτης δυὸ νερά. κι' ὁ Ἀπρίλης ἄλλα δύο,
νὰ ἰδῆς τοῦ Μάρτη τα κουκιά, τοῦ Ἀπρίλη τὸ σιτάρι,
νὰ ἰδῆς τὸ γεροκρίθαρο πῶς στρίβει τὸ μουστάκι.

Ἂν βρέξη ὁ Μάρτης δυὸ νερὰ κι' ὁ Ἀπρίλης ἄλλο ἕνα,
νὰ ἰδῆς κουλοῦρες τὰ παιδιὰ καὶ πῆτες ἡ μανάδες
καὶ ψηλανασκουμπώματα οἱ ψευτομυλωνάδες.

Νὰ κάνη ὁ Μάρτης δυὸ νερά, ὁ Ἀπρίλης μόνον ἕνα,
τότε νὰ ἰδῆς τὶς ὡμορφες πῶς διπλοκοσκινᾶνε.

μαρτύριο. Μέσ' στὴν ἀπελπισία του οὔτε ἐργαζόταν πειά, κι' εἶχε ἐγκαταλείψει τὴν τέχνη του, ἀσχολούμενος ἀποκλειστικὰ μὲ τὴν Εὔα, τὴν ὁποία προσπαθοῦσε νὰ βγάλη ἀπὸ τὴν πλάνη της.

— Συμβουλεύσου τὸν καθρέφτη σου, ἀγαπημένη μου, τῆς ἔλεγε διαρκῶς. Δὲν εἶσαι ἀπὸ γυαλί !... Ἔχεις σάρκες καὶ αἷμα κυλάει μέσ' στὶς φλέβες σου...

Πολὺ θλιμμένα, ἐκείνη τὸν ἐκύτταζε καί, μὲ μιὰ κίνησι τοῦ κεφαλιοῦ της, τοῦ ἀπαντοῦσε :

— Ὄχι !

Τότε ἐκεῖνος, σφίγγοντάς την στὴν ἀγκαλιά του, ἐπέμενε :

— Γελιέσαι, τῆς ἔλεγε. Ἔβγα ἀπ' αὐτὴ τὴν πλάνη σου ποὺ μὲ σκοτώνει...

Μιὰ μέρα, ἀφοῦ τοῦ κάκου ἐπὶ ὥρα προσπαθοῦσε νὰ τὴν πείση, τῆς εἶπε στὸ τέλος :

— Ἄκου !... Ἐγὼ θὰ σὲ σπρώξω καὶ θὰ δῆς ὅτι δὲν θὰ σπάσης...

— Ὄχι !... Ὄχι !... τὸν ἱκέτευσε ἐκείνη περίτρομη.

Μὰ ὁ ζωγράφος, χωρὶς νὰ τὴν ἀκούση, τὴν ἔσπρωξε ἀδύνατα... Μὰ αὐτή, μπερδεύτηκε στὰ φορέματά της καὶ πῆγε καὶ χτύπησε σ' ἕνα ἔπιπλο, ὅπου ἔσπασε τὸ χέρι της.

Χωρὶς νὰ τοῦ ἀτενθύνη καμμιὰ παρατήρησι, ἀνορθώθηκε καί, κλαίγοντας πικρά, τοῦ εἶπε :

— Βλέπεις, λοιπόν, πῶς εἶμαι ἀπὸ γυαλί ;... Τώρα πρέπει νὰ ξαναλλήσω... ἂν αὐτὸ εἶνε δυνατόν...

Τὰ χρόνια περνοῦσαν ὁλόενα κι' ἡ τρέλλα της μεγάλωνε. Δὲν ἔβγαινε πειὰ ἔξω κι' οὔτε κουνιόταν καθόλου, ἀπὸ φόβο μήπως τὴ σπρώξουν πάλι καὶ σπάση ὁλόκληρη...

Μὰ ἡ στέρησις τοῦ ἀέρος καὶ ἡ ἀκινησία, τὴν ἐξασθένιζαν διαρκῶς... Εἶχε λεπτύνει τόσο, σὰν νὰ ἦταν πραγματικὰ ἀπὸ γυαλί, καί, στάλα - στάλα, ἡ ζωή της ἔσπασε...

Τέλος, ἕνα βράδυ, γλύστρησε ἀργὰ - ἀργὰ ἀπὸ τὴν πολυθρόνα της κι' ἔπεσε κάτω...

Καί, μέσα σ' ἕναν τελευταῖο ἀνασταναγμό, πρὶν ξεψυχήση, ψιθύρισε :

— Τὸ τριανταφυλλένιο ποτῆρι ἔσπασε !... Δυστυχισμένο μικρό!...

P. HERVIEU

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ, ΑΝΕΚΔΟΤΑ, ΑΣΤΕΙΑ

Μιὰ μέρα μεγάλης ἑορτῆς τῶν Ἑβραίων, κατὰ τὴν ὁποία ἡ Συναγωγὴ ἦταν ἀσφυκτικὰ γεμάτη καὶ κανεὶς δὲν ἔλειπε ἀπ' αὐτή, ὁ Ἀβραάμ, ἀναπηδῶντας ἔξαφνα ἀπ' τὴ θέσι του, φώναξε :

— Μεγάλε Ἰεχωβά !... Ξέχασα τὸ χρηματοκιβώτιό μου ἀνοιχτό !... Θὰ μὲ κλέψουν...

— Μὴν ἀνησυχῆς, φίλε μου, τοῦ εἶπε ὁ γείτονάς του. Δὲν ὑπάρχει κανεὶς φόβος νὰ σὲ κλέψουν, ἀρσοῦ... ὅλοι βρισκόμαστε ἐδῶ...

* * *

Ἡ πένθιμη πομπὴ εἶνε ἕτοιμη νὰ ξεκινήση καὶ συγγενεῖς καὶ φίλοι βρίσκονται στὸ δρόμο γύρω ἀπ' τὸ φέρετρο. Λείπει μονάχα ὁ σύζυγος τῆς πεθαμένης.

Ἕνας φίλος τότε ἀνεβαίνει στὸ σπίτι καὶ βρίσκει τὸ σύζυγο νὰ φιλάη τὴν καμαριέρα.

— Ὦ ! Ἰούλιε ! φωνάζει. Ντροπή !... Σήμερα ;... τὴν ἡμέρα τῆς κηδείας τῆς γυναίκας σου !...

— Ναί, φίλε μου... ἀπαντάει ὁ σύζυγος. Ὁ πόνος μου γιὰ τὸ θάνατό της μ' ἔχει τρελλάνει καὶ δὲν ξέρω τί κάνω !...

* * *

Δυὸ γειτόνισσες συναντῶνται στὴν ἀγορά.

— Καλημέρα, κυρὰ Πασκαλίνα !... Τί ψώνισες ;...

— Μιὰ ὡραία βωδινὴ γλῶσσα, κυρὰ Ὀρτενσία...

— Πώ, πώ !... Τί φρίκη !... Καὶ μόνο νὰ δῶ τὴ γλῶσσα τοῦ βωδιοῦ μοῦ ἀνακατώνεται τὸ στομάχι... Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω πῶς τρῶτε ἕνα πρᾶγμα ποὺ βγαίνει ἀπ' τὸ στόμα ἑνὸς ζώου...

— Ἔ, κυρία Ὀρτενσία, ἐσεῖς πῶς τρῶτε τ' αὐγά ;

* * *

Ὁ συνταγματάρχης ἦταν ἀλλοίθωρος, τρομερὰ ἀλλοίθωρος.

Στὴν ἀναφορὰ τρεῖς στρατιῶτες παρουσιάζονται μπροστά του.

— Πῶς λέγεσαι ; ρωτάει ὁ συνταγματάρχης τὸν πρῶτο.

— Ντυράν, ἀπαντάει... ὁ δεύτερος.

— Δὲν μιλάω σὲ σένα ! λέει ὁ συνταγματάρχης.

— Μὰ ἐγὼ δὲν εἶπα τίποτε, κύριε συνταγματάρχα, ἀπαντάει ὁ... τρίτος.

* * *

Σὲ μιὰ συνέλευσι τῆς «Ἑταιρείας κατὰ τοῦ ἀλκοὸλ» ὁμιλεῖ ὁ Πρόεδρος.

— Τὸ ἀλκοὸλ, κύριοι, ἐκφυλίζει, τὸ ἀλκοὸλ ἐξευτελίζει, τὸ ἀλκοὸλ σκοτώνει. Εἶδα ἐγὼ μὲ τὰ μάτια μου νὰ δίνουν δυὸ λίτρες ἀλκοὸλ σ' ἕνα ὡραῖο καὶ εὔρωστο σκῦλλο, ὁ ὁποῖος, ὕστερ' ἀπὸ δυὸ ὧρες, ψόφησε μὲ φρικτοὺς πόνους...

— Αὐτὸ — διακόπτει τὸν Πρόεδρο κάποιος — ἀποδεικνύει ὅτι τὸ ἀλκοὸλ δὲν εἶνε γιὰ νὰ τὸ πετᾶμε στὰ σκυλλιά !...

* * *

Ὁ Λουκιανός, γιὰ νὰ πάρη προίκα, παντρέφτηκε μιὰ γυναίκα ποὺ εἶνε τέρας. Κάποιος τὸν συναντᾶ μαζύ της καὶ τὸν ρωτάει σιγά :

— Ποιὰ εἶν' αὐτή ;

— Ἡ γυναῖκα μου.

— Ὦ ! μὰ αὐτὴ εἶνε ἀλλοίθωρη !

— Τὸ ξέρω.

— Εἶνε καὶ κουτσή !..

— Τὸ ξέρω.

— Ἔχει γένεια καὶ μουστάκια...

— Τὸ ξέρω κι' αὐτό. Μὰ μπορεῖς, φίλε μου, νὰ μιλᾶς πιὸ δυνατά, γιατὶ εἶνε καὶ κουφή !...

* * *

Μέσ' στὸ ἐξομολογητήριο :

Ὁ ἀββᾶς, πίσω ἀπ' τὸ χώρισμα, ἐξομολογεῖ τὸν κανδυλανάφτη του, χωρὶς νὰ τὸν βλέπη.

— Ἐσὺ εἶσαι, Βικέντιε ; τὸν ρωτάει, γνωρίζοντας τὴ φωνή του.

— Μάλιστα ἀββᾶ μου.

— Ἐξομολογήσου μου, ποιὸς πίνει τὸ κρασὶ τῆς ἐκκλησίας ;

— Δὲν ἀκούω τίποτε, ἀββᾶ μου. Τί εἴπατε ;

— Ποιὸς πίνει τὸ κρασὶ τῆς ἐκκλησίας ;

— Κύριε ἀββᾶ... Δὲν ἀκούω τίποτε, ἀπολύτως τίποτε... Ἐλάτε ἐδῶ στὴ θέσι μου γιὰ νὰ βεβαιωθῆτε καὶ σεῖς...

Ὁ ἀββᾶς καὶ ὁ κανδυλανάφτης ἀλλάζουν τὶς θέσεις των.

— Ἐσεῖς εἶσθε, ἀββᾶ μου ; ρωτάει ὁ κανδυλανάφτης.

— Μάλιστα, Βικέντιε, ἀπαντάει ὁ ἀββᾶς.

— Ἄ !... καλά !... Πές μου λοιπὸν ποιὸς κάνει τὰ γλυκὰ μάτια στὴ γυναίκα τοῦ κανδυλανάφτη ;

— Ἀλήθεια, Βικέντιε !... ἀπαντάει ὁ ἀββᾶς. Ἔχεις δίκηο... Δὲν ἀκούει κανεὶς τίποτε ἐδῶ μέσα...